

der skal køres med de kommunale myndigheder? Hvad skulle være til hinder for det, hvad skulle der være så dumt ved det, hvad skulle gøre, at vi ikke skal ændre processen?

Når man siger, det er vigtigt med meget stor fortrolighed, og at man ikke kan køre tingene i en åben proces, handler det normalt om, at man står over for en modspiller, som vil det diacentralt modsatte af en selv, og så drejer det sig om selv at få så stor indflydelse på resultatet som muligt. Men det billede, man forsøger at give i forbindelse med forhandlingerne med de kommunale myndigheder, er jo, at man har et fælles mål, nemlig at få lavet et løft på nogle centrale velfærdsområder. Og hvis det er sådan – og det er et udgangspunkt, vi kan tage og føle på – ja men så er der jo ikke noget til hinder for, at man gør det i en åben proces, hvor Folketinget også har indsigt og indflydelse.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jes Lunde for en kort bemærkning, derefter hr. Klaus Hækkerup, og så kommer der et par korte bemærkninger mere.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Klaus Hækkerup har selvfølgelig ret i, at de egentlige beslutninger om mange af de her ting træffes ude i kommunerne og ude i amterne. Det er dér, man foretager den egentlige prioritering på detailniveau, det er dér, man sætter tingene i værk. Sådan er vores nærdemokrati, og sådan skal det også være.

Men hvis det nu var hele sandheden, var der jo ingen grund til, at finansministeren brugte de næste mange uger og måneder på at forhandle om kommunernes økonomi, hvis der kun var ét tal, man skulle blive enig om, nemlig bloktilskuddets størrelse. Men sådan er det jo ikke. Hver gang der indgås aftaler mellem regeringen og kommunerne, er der jo en strøbe af aftaler om, hvad der nu skal prioriteres i år, og hvilke lovgivningsmæssige ting kommunerne ønsker at regeringen indfører. Nogle gange har der været en tendens til, at bare regeringen har siddet og aftalt noget med kommunerne, har et flertal herinde følt sig forpligtet til ligefrem at udmønte det i lovgivning, og det er jo helt hen i vejret. Det er jo ikke demokrati.

I det hele taget er jeg lidt målløs over, at det skal være nødvendigt at stå her og argumentere for demokrati. Man skulle da synes, at det er en styreform, vi har haft i Danmark i masser af år,

og det er vi da vant til, og sådan er det. Men her er et stort område, over halvdelen af den offentlige sektor, hvor demokrati bare ikke er velkomment. Her er det en uting, og det synes jeg er svært at forklare.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Peter Duetoft siger, at regeringen fastlægger rammerne for skatteudskrivningen ved aftalen med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen. Til det vil jeg godt sige, at det svarer slet ikke til min erindring. Det, man har aftalt, er henstillinger om, at skatten holdes i ro, eller at skatten må stige så og så meget eller slet ikke må stige.

Når jeg tænker tilbage, er det vist kun sket én gang siden kommunalreformen i 1970, at man direkte har grebet ind med lovgivning over for den kommunale skatteudskrivning, og det var under den smalle Venstreregning i 1974, så vidt jeg husker. Ellers har den kommunale skattefastsættelse været fri. Det er ikke noget, der fastlægges ved forhandlingerne, men der kommer nogle henstillinger, som selvfølgelig med baggrund i de ønsker, Folketinget har om udviklingen af skattetrykket, også bliver transformeret over til kommunerne. Men det er som sagt kun henstillinger.

Der er for mig at se ikke noget ondt i, at Folketinget blander sig i debatten om, hvordan pengene skal bruges, og jeg skal love for, at det gør Folketinget også jævnlige. Jeg tror, vi har 100 forespørgselsdebatter tilbage i denne folketingssamling, og det betyder selvfølgelig, at Folketinget gennem alle disse debatter og gennem de beslutninger, der træffes, afstikker retningsslinjerne for, hvordan pengene skal bruges.

Hr. Jes Lunde spørger, om det ikke er rimeligt, at Folketinget får indflydelse på, hvordan der skal prioriteres, for det er jo ikke bare bloktilskuddets størrelse. Det er fuldkommen rigtigt, og hvis jeg hørte hr. Jes Lunde ret, stod han netop og argumenterede for, at noget af det, regeringen skulle få ind, var et mere rummeligt arbejdsmarked. Det var præcis også det, finansministeren gav tilsagn om at han ville tage ind i drøftelserne.

Den nærmere detaljerede udformning må selvfølgelig ske, når finansministeren sætter sig ned og diskuterer tingene med kommunerne og med amterne: Hvor er områderne, hvor mange kan de tage, og hvordan løser vi det? Er de in-